

16. Моравската земя, прокълнатата отъ Методия заради нейнитѣ ереси и гонение на православието, била опленена отъ маджаритѣ. Частъ отъ неплененитѣ моравски славяни се преселили въ България. Това известие на житието се потвърждава и отъ думитѣ на императоръ Константина Багрянородни, споредъ когото останалитѣ живи моравци, следъ разгрома на държавата имъ, се прѣснали изъ земитѣ на българитѣ (εἰς τε τοὺς Βουλγάρους) и на другитѣ съседи (De Admin. imp., глава 41). Важно известие за българската етнография и стара книжнина (пренасяне на паноно-моравски паметници), Самиятъ фактъ за клетвата, произнесена отъ Методия, се потвърждава отъ писмата на папа Йоана VIII и на папа Стефана V.

17. Маджаритѣ сж наречени „пеонски народъ“ (Οὐγγρὶ πεών'σκήν ἔζυκ'κ). Въ това наименование не трѣбва да се дири никаква етнографска смисълъ, защото маджарската земя, — по-старата Панония (Παννονία), у византийскитѣ писатели се смѣсва съ Пеония (Παιονία). Така я нарича още презъ VI в. Менадъръ Протекторъ (Historici graeci mineres. Ed. Dindorfii, II, 98), по-късно Зонара (Ed. Bonnæ II, 389) и др.

### XXXIII

#### Второ житие на св. Наума

И това житие е познато само по единъ преписъ, въ сборникъ отъ XVI в., намѣренъ отъ известния велешки книжовникъ и учителъ Йорданъ X. Константиновъ и предаденъ на П. Сретковичъ. Срв. Срећковић, Историја српског народа, I, 303. Житието бѣ обнародвано отъ Л. Ковачевичъ въ 1885 г., въ Гласник LXIII, 1—4. Това житие изглежда да е преводъ отъ грѣцки или компилация по грѣцки извори. Въ него се повтарятъ нѣкои отъ известията на пространното Климентово житие, отдавано на Теофилакта Охридски. Вмѣсто Вихингъ въ него четемъ Виглиско, вм. боритаканъ — Радиславъ, вм. България срѣщаме по-късната византийска форма Мизия, предадена като **Μυν'σία** и пр. Но изобщо, това житие, ако и да отстѣпва по исторически данни на първото Наумово житие, което обнародвахме по-горе, сѣ стои по-горе отъ грѣцкото Наумово житие, дѣло на охридскитѣ грѣцки архиепископи и книжовници отъ